

Rede for Sagen og fik derefter Tilslutning til, at man fortsatte paa samme Maade som hidtil. Der er fra Partiernes Side og af Finansudvalget givet fuldkommen og absolut Tilslutning til, at man burde ordne Sagen paa den Maade, som sket er. Saa vidt jeg erindrer, stod der i Skrivelsen — jeg har den ikke ved Haanden her, men den kan jo let fremskaffes — en Bemærkning om at uden at ville tiltræde ethvert Skridt, som Regeringen har taget under denne Sags Forberedelse o. s. v. — eller noget lignende — gav man Tilslutning. Men Hovedsagen er, at da man stod overfor, om man skulde afbryde den hidtidige Fremgangsmaade eller ikke, erklærede man ubetinget, at man ønskede at give sin Tilslutning til den, og det var vel, fordi Ordningen var saa indlysende fordelagtig; den medførte, at man fik betydelige Mængder Kompensationsvarer, og at man yderligere blev i Stand til ved den Afgift, som afløste Tvangen til Indførsel af fremmed Rug, at holde Prisen paa denne Rug nede, saa at Brødprisen her i Landet kunde bevares paa det Niveau, den var fastsat til.

For øvrigt vilde det være særdeles ønskeligt, om man kunde indføre den Skik, at man, naar man ønskede at rejse Spørgsmaal af den Art, som her er Tale om, i Forvejen gjorde opmærksom paa, at man ønskede dem rejst, saa at alle de Dokumenter, der kunde belyse dem, kunde være til Stede. Navnlig burde da i hvert Fald de Medlemmer, som har en daarlig Hukommelse med Hensyn til, hvad der er passeret tidligere, medvirke til, at Forholdene blev saadanne, at det kunde dokumenteres, hvorledes Sagerne ligger.

Maa jeg have Lov til at sige angaaende Prisen paa Rug, at det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) siger, at vel var Handelen fri, men Prisen ikke. Der er ingen Tvivl om, at det ærede Medlem har ganske Ret i, at der ikke var fri Pris, idet der var sat en Grænse, udover hvilken Prisen ikke maatte bevæge sig, men indenfor denne Grænse var Handelen fri. Naar nu det ærede Medlem og andre i Tilslutning til ham mener, at Maksimalprisen betyder, at det er den Pris, der skal gives, vil jeg dog tro, at de ærede Medlemmer ikke vil hævde noget saadant. Jeg vil f. Eks. gøre opmærksom paa, at Maksimalprisen paa Majs paa et vist Tidspunkt blev fastsat til at være 23 Kr. fra Importør, men derefter var den i mange Maaneder nede paa 21 Kr., og jeg tror ikke, at ærede Med-

lemmer vilde forlange, at der, fordi Maksimalprisen var 23 Kr., skulde betales 23 Kr., naar man kunde faa Majs til 21 Kr. Maksimalprisen er jo ikke en Normalpris og ikke en Mindstepris, men en Højestepris. Det er altsaa lovligt for lavvægtig Rug at tage 17 Kr. 70 Øre, ligesom det er lovligt at give det, men det er ikke nogen Pligt; det hviler paa en fri Overenskomst mellem dem, som køber, og dem, som sælger lavvægtig Rug. Men hvis man nu vilde give — jeg vil gerne vende tilbage hertil — den, der til Staten har solgt lavvægtig Rug under 17 Kr. 70 Øre, en Ret til at faa Forskellen mellem f. Eks. 16 Kr. og 17 Kr. 70 Øre, saa vil man gøre den store Uret mod alle de andre, som har solgt til Møllere, til Bagere, til handlende til 16 Kr., at de ikke kan faa det, for man vil dog vel ikke forlange, at man skal indføre den Forpligtelse for Møllere, Bagere og handlende, at de ogsaa skal betale ekstra 1 Kr. 70 Øre, efter at de for længst har brugt den Rug, de har købt for 16 Kr., og har faaet Prisen paa Brød fastsat i Overensstemmelse med det, de har betalt for den. Jeg tror, det vil være meget hensigtsmæssigt, om man her i Tinget gjorde sig klart, hvad Maksimalpris er, og ikke vilde hævde, at Maksimalpris er den Pris, der skal betales. Nej, den Dag Staten overtog Rugen, forandredes Maksimalprisen fra at være en Højestepris til at være en Normalpris. Da sagde Staten udtrykkelig: Nu vil vi for al den Rug, vi overtager, tilbyde som Mindstepris 17 Kr. 70 Øre, hvad enten den er ringere eller ikke ringere, og det var, fordi man den Gang indførte en Tvang til Aflevering af al den Vare, man havde.

Ordføreren (Poul Christensen): Jeg vil kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), der paastod, at den lavvægtige Rug gav lige saa godt Brød, og formodentlig lige saa meget Brød, som den fuldvægtige Rug. Det er en ganske urimelig Paastand, som jeg ikke tror kan opretholdes. (Afbrydelse). Ja, hvis ikke den giver lige saa meget Brød, ligger deri, at den er af mindre Værdi; thi selv om Brødet er lige saa godt, kan dog et Barn regne ud, at hvis denne Rug giver mindre Brød, saa har den mindre Værdi. Jeg gaar altsaa ud fra, at det ærede Medlem maa mene, at letvægtig, daarlig Rug giver lige saa meget og lige saa godt Brød som den fuldvægtige Rug, og denne Opfattelse deler jeg ikke, og jeg maa tilstaa, at det er en ny Lære for mig.